

Выпуск № 41 (298)

■ Сцэнплан

АПЛАДЫСМЕНТЫ — НАЙЛЕПШАЯ ПЛАТА

Артысты з больш як дваццаці краін прыедуць на оперны форум

Сусветныя оперныя «зоркі», найлепшыя тэатральныя вакалісты, слаўтасці нацыянальных культур збяруцца ў Мінску разам з вядучымі салістамі беларускага тэатра, каб выканаць партыі ў самых лепшых пастаноўках Вялікага тэатра Беларусі на Мінскім міжнародным Калядным оперным форуме. Ужо шосты снежань Мінск становіцца месцам сапраўднага відовішчага свята, тым болей што оперным форумам праграма тэатра не абмяжоўваецца: 9 снежня тут адкрыецца II Мінскі міжнародны Калядны конкурс вакалістаў. Сёла та гэта розныя мерапрыемствы (у адрозненне ад мінулага года), але ў нечым усё ж такі сумежныя — пераможцы конкурсу вакалістаў выступяць на сцэне Вялікага тэатра ў грандыёзным гала-канцэрце «зорак» сусветнай оперы.

Сцэна тэатра стане пляцоўкай для трох опер і канцэрта маладых выканаўцаў «Італьянская страść». Увогуле ўдзел у форуме прымуць прадстаўнікі больш як дваццаці дзвюх краін. Адкрыецца ён 16 снежня з пастаноўкі Міхаіла Панджэвідзе «Дарская нявеста» Мікалая Рымскага-Корсакава, у якой партыю Марфы — галоўную жаночую ролю — выканае салістка Вялікага тэатра Расіі, лаўрэат міжнародных конкурсаў Венера Гімадзіева. Да 175-годдзя з нараджэння Пятра Чайкоўскага прымержавана опера «Еўгені Анегін», галоўныя партыі ў якой выканаюць салісты Вялікага тэатра Расіі. «Упершыню такі зорны склад будзе спяваць у нашым спектаклі», — кажа генеральны дырэктар Вялікага тэатра Беларусі Уладзімір ГРЫДЗІОШКА. Трэцяй операй стане праслаўленая «Кармэн» Жоржа Бізэ, дзе галоўную партыю цыганкі выканае народная артыстка Украіны Анжэліна Швачка (яе лічаць адной з самых найлепшых у свеце выканальніц Кармэн).

Гала-канцэрт — што стане закрыццём і ў нейкім сэнсе апафеозам праграмы Каляднага опернага форуму — адбудзецца 20 снежня, і выконваць оперныя партыі і музычныя шлягеры тут будуць вядучыя салісты тэатраў Азербайджана, Сербіі, Казахстана, Расіі, Эстоніі, Грузіі, Літвы і Латвіі, Украіны, Чэхіі — усяго пятнаццаці краін.

Калядны оперны форум, які «каштуе» ні многа ні мала каля двух мільярдаў рублёў, арганізуецца без прыцягнення бюджэтных сродкаў, а за кошт продажу квіткаў і з дапамогай партнёраў — мецэнатаў культуры.

«Форум праводзіцца ўжо некалькі гадоў запар. Скептыкаў заўсёды было шмат, многія не верылі, што ён будзе даўгавечным, але жыццё расставіла акцэнты, і ў выніку мы сустракаемся шосты раз. Фармат мерапрыемства застаецца нязменным: мы паказваем свае найлепшыя прэм'еры, арганізуем гала-канцэрт, у якім удзельнічаюць прадстаўнікі іншых краін, і іншыя фарматныя мерапрыемствы, — каментуе Уладзімір Грыдзіошка. — Мы ўсведамляем, што за гэтым форумам стаіць гонар нашай краіны і нашага тэатра. З якой мэтай мы яго праводзім? — перш за ўсё, каб прынесьці задавальненне нашым гледачам. Гэта наша праца, мы існуем для таго, каб падтрымліваць глядацкі інтарэс, а без падобных праектаў і цікавасці не было б. Але і нашы госці павінны адчуць сябе тут як дома і атрымаць поўны набор ведаў пра нашу краіну, людзей і іх менталітэт».

Як і раней, на оперны форум запрошана некалькі крытыкаў з Польшчы, Грузіі, Расіі, што будуць асвятляць падзею ў замежных СМІ. Мерапрыемствы опернага форуму заўсёды праходзяць пры поўных залах, нават улічваючы вялікі дыяпазон у коштах квіткаў. Ужо 16 снежня можна будзе убачыць, наколькі плёна оперныя «зоркі» працуюць у пастаноўках рэжысёраў Вялікага тэатра Беларусі.

Ірэна КАЦЯЛОВІЧ. katsyalovich@vziazda.by

■ Прэм'ера

КАРЦІНА БЕЛЫМ

ДРУЖБА ПРАВЯРАЕЦА МАСТАЦТВАМ

А майстэрства акцёраў — спектаклем «Art». Таму што вынік, як прагучыць п'еса вядомай французскай аўтаркі Языны РЭЗЫ, залежыць менавіта ад іх. Як спачатку задаецца інтрыга, так і трымаюць яе артысты да самага канца: дык паб'юцца яны ці паміраюцца, тры цудоўныя хлопцы, за кожнага з якіх перажываеш падчас спектакля?

Менавіта таму, якія б ні былі геніяльныя акцёры, рэжысуру пры гэтым ніхто не выключае — каб усе яны існавалі на нерве. Гэта разумеюць акцёры Купалаўскага тэатра пад кіраўніцтвам рэжысёра Мікалая Пінігіна. Паставіць гэтую п'есу трэба так, каб за камедыяй і смехам чыталася сур'ёзная тэма: што значыць дружба паміж людзьмі і чым не шкада ахвяраваць дзеля яе?

«...Серж набіў карціну, палатно метр шасцідзесяць на метр дваццаці. Карціна белая. Але калі прыглядаецца, то на белым фоне відаць белыя палосы». Марка ўразіла не столькі сама карціна, колькі яе кошт — 200 франкаў. За што? За твор мастака Андрэаса, упэўнены Серж. У той час як Марк не лічыць творам мастацтва тое, дзе нічога няма. Пра густы, вядома, не спрачаюцца, але тут жа справа ў тым, каб патлумачыць сябро, што ён зрабіў глупства, мякка кажучы.

Усё, што гаворыцца далей, гучыць ужо жорстка. І адзін, і другі спрабуюць заручыцца падтрымкай свайго погляду ў Івана, які спачатку ўсё робіць так, каб яго думка нікога не абражала, а дапамагаў сябрам прымірыцца. Дарэмна: спакуса запусчана. Спрэчка пра сучаснае мастацтва ператварэлася ў высвятленне адносін, абурэнні, сварку і ледзь не бойку. Але ж нешта ўсё ж звязвае гэтых трох такіх розных мужчын? Напэўна, ж яны кантактуюць і разам вячэраюць на працягу гэтых 15 гадоў не толькі тады, калі трэба паскардзіцца на былую жонку ці абмеркаваць сяброўку ці нявесту. Напэўна,

яны адчуваюць патрэбу адзін у адным, каб можна было быць сабой, разняволіцца, сказаць усё, што думаеш. Вось гэта яны і робяць зараз. Але кожны ўсё ж так ці інакш шукае магчымасць новых размоў — з даверам і магчымасцю казаць усё. Інакш — якая дружба?

Гэта імкнуліся танцаці падчас прэм'еры акцёры Сяргей Чуб (Серж), Арцём Бародзіч (Марк), Павел Харланчук-Южакоў (Іван) пад кіраўніцтвам рэжысёра Мікалая Пінігіна ў Нацыянальным акадэмічным драматычным тэатры імя Янкі Купалы. Для Пінігіна «Art» — спектакль невыпадкавы. Ён ужо ставіў гэтую п'есу напрыканцы 90-х гадоў з Віктарам Манаявым, Сяргеем Жураўлём, Ігарам Забарам. Гэта быў вельмі паспяховы спектакль: сапраўды, дыялогі простыя, але такія тонкія і трэпныя, што складана ўтрымлівацца ад смеху. Тое, што можна задаволіць гледача абсалютна любога, незалежна ад яго паглыбленасці ў выўленчае мастацтва. Проста таму, што сама сітуацыя вельмі чалавечая, паказвае, якія крокі адносін паміж людзьмі. Не выпадкова гэтая п'еса здабыла поспех ва ўсім свеце, атрымлівала міжнародныя прызны і нават зване «камедый года».

Цяпер гэты тонкі і смешны спектакль прыходзіць у рэпертуарны тэатр. Здаецца, што глядацкая прыхільнасць забяспечана: любяць у нас камедыі. А тут

Ларыса ЦІМОШЫК. tsimoshyk@vziazda.by

■ Творцы

МАТЫЛЁК З ЦЁПЛАЙ КРАІНЫ

Первана — значыць матылёк. Імя, рэдкае нават для яе радзімы — Туркменістана. Але яно так пасуе дзяўчыне: тоненькая і лёгка, яна ўмее рабіць так, каб рухі здаваліся палётам. І гэта можна убачыць. Первана Мырадава пасля заканчэння Беларускага дзяржаўнага харэаграфічнага каледжа папоўніла трупы балета ў Вялікім тэатры Беларусі. Менавіта ў Беларусь яна прыехала 10 гадоў таму маленькай дзяўчынкай, каб спасцігаць таямніцы мастацтва, якое заварожвала. Бацькі прынялі выбар сваёй Перы, разумеючы: няхай іх дачушка далёка, але яе можна пакінуць у дружалюбным Мінску. Таму што скарочанае Перы — значыць анёл. У ёй самой ёсць сіла, што стварае будучыню. На сваю будучыню дзяўчына гатовая працаваць і далей. Што адметна, у Беларусі.

— Як атрымалася, што вы «захварэлі» на балет?

— Мне было 7 гадоў. Мая педагог, якая вучыла мяне ў Туркменістане, адкрыла свет мастацтва. У балет мяне прывяла мама. Яна працуе ўрачом анэстэзіёлагам-рэаніматалагам, мой тата — мытнік. Простыя людзі, якія не маюць дачынення да творчых прафесій. Але калі я пачала займацца з педагогам, мы ўбачылі і зразумелі, што гэта, і мама захачела, каб я дасягнула нечага ў гэтай сферы. Бацькі пачалі сачыць за мной, сталі глядзець спектаклі, каб зразумець, што гэта за мастацтва. Калі я прывязджаю, то паказваю свае спектаклі, якія танцавала, — і яны задавальняюцца.

— А як прымалася рашэнне паступаць у Мінск — гэта ж не проста ў іншы горад, гэта нават у іншую краіну адправіць маленькае дзіця? Колькі вам было гадоў?

— Мне было 10 гадоў. Бацькам было цяжка мяне адпусціць. Але Беларусь — дружалюбная гасцінная краіна, мы гэта ведалі. Я знайшла ў інтэрнэце інфармацыю пра каледж у Мінску, што тут вучыліся добрыя артысты, такія як Ігар Колб, Іван Васільеў. Былі добрыя водгукі. Таму я і прыехала сюды. Бацькі казалі: «Калі табе падабаецца, то мы згодныя на ўсё». І яны былі спакойныя ўвесь час яшчэ і таму, што ў каледжы былі добрыя выхавальнікі.

Я дзвятыя год жыў у Мінску. Беларусь таксама стала для мяне родным месцам: большую частку дзяцінства я правяла тут. Сама пра сябе клапацілася, усё перадавальвала. Бацькі, вядома, дапамагалі, але напачатку было цяжка асвоіцца.

За гады вучобы балет стаў для мяне сэнсам жыцця. У мяне з'явіліся мары і мэты, імкненне дасягнуць іх. Гэтая прафесія зрабіла з мяне асобу. Майм педагогам была Ніна Давыдзенка, якая шмат для мяне зрабіла, дала магчымасць раскрыцца, за што я вельмі ёй удзячна. Інэса Анатолееўна Душкевіч таксама са мной шмат разгаварвала. Каледж дае прафесіяналізм, магчымасць разумець, што значыць быць артыстам балета. Калі я была маленькай, то не ўсведамляла, наколькі гэта цудоўная праца, проста рабіла рухі. Потым, калі пасталела, стала разумець, наколькі гэта цяжка, трэба ўсё прапускаць праз сябе.

— Бацькі часта прывязджалі да вас, маглі сачыць за вашымі творчымі дасягненнямі?

— Мама прывязджала некалькі разоў, напрыклад, у 7-м класе, апошні раз — на выпуск у каледжы. На выпускным канцэрце ў каледжы я танцавала адажыя з

«Пахіты» і з «Шчаўкунка». Мама вельмі радавалася. Яны рэдка прывязджаюць і вельмі сумуюць: брат мой вучыцца ў Англіі, яны цяпер адны. Але атрымліваецца, што часцей я езджу дадому: адзін ці два разы на год.

— Сумуеце па радзіме?

— Так. Там мае родныя людзі. І дадому хочацца. І пабачыць сваю краіну — сумую па родных мясцінах. Я люблю сустракацца з сябрамі, з якімі даўно не бачыліся. Я ў сталіцы жыў. Ашгабад лічыцца самым мармуровым горадам у свеце. Заўважаю, як мая краіна становіцца больш прыгожай, наш прэзідэнт шмат пабудавалі. Туркменістан — вельмі сучасная краіна. І Беларусь мне падабаецца, яна стала для мяне роднай, ёсць у Мінску прыгожыя месцы, дзе мы з задавальненнем гуляем: па Нямізе вечарам, калі вяртаемся пасля спектакля. Глядзіш навокал і атрымліваеш задавальненне ад жыцця.

— Збіраліся пасля заканчэння вярнуцца дадому ці застацца тут?

Фота Аляксандра МАШВЕНКІ

— Я хацела застацца тут. Мне вельмі падабаецца наш тэатр. Ён багаты гісторыяй, мне падабаецца, што трупа часта ездзіць на гастролі, Беларускі балет цудоўна ўспрымае публіка. Мне падабаецца рэпертуар Нацыянальнага акадэмічнага Вялікага тэатра оперы і балета Беларусі. Калі мне прапанавалі тут працаваць, я адразу пагадзілася.

Пасля заканчэння каледжа мы спачатку працуем у кардэбалеце. Гэта патрэбна, каб умацавацца, прыжыцца, зразумець «кухню» тэатра. Адрозна пасля каледжа цяжка прыйсці ў сталістай — трэба, каб паступова нарасталася майстэрства. Я занятая ў шмат якіх спектаклях: у «Серанадзе», «Шчаўкунку», «Лебядзіным возера»,

■ Кінакрокі

ШТО ДЗЕНЬ НАСТУПНЫ НАМ РЫХТУЕ

Марлен Дзітрых і героі беларускіх рэжысёраў на вялікім экране

Снежаньскі вялікі экран радуе падзеямі. Да дня беларускага кіно, які адзначаецца 17 снежня, прымержавана праграма фільмаў з нацыянальнага конкурсу сёлётыяга кінафестывалю «Лістапад». Праект Cinemascope з дапамогай пасольства Германіі ў Беларусі арганізуе ў кінатэатры «Ракета» серыю паказаў ранняга гукавога нямецкага кіно, а ў «Перамоце» да 10 снежня будуць ісці фільмы фестывалю «Чалавечая годнасць, роўнасць і справядлівасць», сярод якіх пераможца Канскага кінафестывалю «Дзіпан» Жака Адзіяра.

Напэўна, нацыянальны конкурс сёлётыяга кінафестывала «Лістапад», гэта значыць конкурс беларускага кіно, абмяжоўваўся ў нашай медыяпрасторы падчас працы форуму больш за ўсё. Нават пераможцы Канскага, Берлінскага і Венецыянскага фестывалю — карціны «Дзіпан», «Таксі» Джафара Панахі, «Голуб сядзеў на галіне, раздумваючы аб быцці» Роя Андэрсана — не змалі перасягнуць у папулярнасці беларускія карціны. Даўгачаканыя «Маладосці» Паола Саронціна ці «Любоў» Гаспара Нэз не атрымалі такой цікавасці з боку сталічнага гледача, як «Гараш» Андрэя Курыччыка ці «Госці» Андрэя Куцілы. Пасля запублікаванай залы ў Цэнтральным на «Краіне Оз» Васіля Сігаравы ўвага ўсё роўна канцэнтравалася на паказах нашых кароткаметражак.

Таму ўсе фільмы нацыянальнага конкурсу, а гэта 34 поўнаметражныя і кароткаметражныя, ігравыя, дакументальныя і анімацыйныя карціны, на працягу снежня па аўтарках, чашвяргах і суботах будуць дэманстравацца ў Музеі гісторыі кіно. Дарэчы, яго дырэктар Ігар Аўдэзёў быў сёлёта старшынёй міжнароднага журы нацыянальнага конкурсу. Гэтая праграма — добрая магчымасць пазнаёміцца з сучаснымі беларускімі аўтарамі, большасць з якіх прадстаўляе незалежны кінематаграф.

У свой час удзельнікі конкурсу адбіраліся з больш як ста заявак і па словах праграмнага дырэктара нацыянальнага конкурсу Мікалая Лаўранюка, выбіраць было з чаго: «Нягледзячы на складаную сітуацыю ў айчынным кіно, ёсць людзі, што прыцягваюць здымаць фільмы, і часта сапраўды ў «партызанскіх» умовах. У гэтым годзе склалася даволі цікавая праграма. Большасць аўтараў не маюць індустрыяльнай падтрымкі, але ў іх працах прасочваюцца актуальныя для нас тэмы. Ёсць маладыя рэжысёры, што не баяцца шукаць новую кінамову і смела выказваюцца пра тое, што хваляе. Патэнцыял у беларускім кіно ёсць — пытанне

Кадр з фільма «Дзіпан» Жака Адзіяра.

толькі ў тым, як стварыць сістэму для яго развіцця».

Любая магчымасць паказаць беларускія карціны гледачу ўжо ўлічваецца ў сістэму развіцця беларускага кінематографа, таму было важна не абмежавацца толькі пляцоўкамі міжнароднага мінскага кінафестывалю. Частка неігравых фільмаў і кароткаметражных ігравых ужо была паказана на гэтым тыдні ў музеі, а 17 снежня — менавіта ў дзень беларускага кіно — у кінатэатры «Перамога» будуць паказаны тры пераможцы нацыянальнага конкурсу — фільмы «Госці» Андрэя Куцілы, «Беларускі псіхалат» Мікіты Лаўрэатскага і «Пра вала» Яўгена Надтачыя.

У межах праекта «Веймарскае кіно. Нараджэнне гуку» ў «Ракете» будуць паказаны тры фільмы адных з найлепшых рэжысёраў не толькі веймарскага кіно, а ўвогуле сусветнага. 11 снежня на вялікім экране можна будзе убачыць карціну «Блакiтны анёл» з непаўнаўнальнай Марлен Дзітрых, якая ў свой час уцякла з фашысцкай Германіі і, быўшы яшчэ малавядомай берлінскай актрысай, сыграла ў галівудскай пастаноўцы амерыканскага рэжысёра аўстрыйскага паходжання Езэфа фон Штэрнберга, які, можна сказаць, адкрыў у ёй новую «зорку» сусветнага кінематографа. Нягледзячы на тое, што праз пэўны час творчыя шляхі актрысы і рэжысёра разышліся, у спадчыну нам засталіся іх лепшыя супраць — «Марока», «Бялявая Венера», «Шанхайскі экспрэс» і, у прыватнасці, «Блакiтны анёл».

«Баядэрыцы», «Рамза і Джувелье»... Яшчэ ў каледжы я танцавала Машу ў «Шчаўкунку», мне вельмі падабалася, таму што балет даволі романтичны. Наогул я больш люблю романтичныя балеты.

Юрый Антонавіч Траян мне дае некаторыя сольныя ролі, напрыклад партыю маленькага лебедзя, каб выпрабаваць мае магчымасці. Таму, як складзецца мае жыццё ў тэатры, будзе залежыць толькі ад мяне. Але пакуль я разумею, што павінна падрыхтавацца фізічна, умацавацца, каб далей стаць салісткай.

— Ёсць мара пра нейкую канкрэтную ролю?

— Я хацела б станцаваць Адэту-Адэлію. Гэта мая мара з самага дзяцінства. І мая мама заўсёды марыла, каб яна прыйшла ў тэатр, сядзела ў першым радзе, глядзела на мяне. Я па натуре больш Адэта, але Адэлію сыграць цікава трэба раскрыць рысы характару, працаваць не толькі фізічна, але і душой. Характарнаму танцу нас вучыла Ніна Дзячэнка, цудоўны педагог, якая дапамагала раскрыць вобразы герояў. Калі ты не будзеш паказваць эмоцый, а рабіць толькі механічныя рухі, то ніхто не зразумее, пра што ты танчэш.

— Калі выходзіце на сцэну, думаеце пра тое, што хочаце сказаць гледачу?

— Так. Заўсёды. Нават калі танцуеш з партнёрам, то з ім у гэты момант трэба размаўляць — праз рухі, каб гэта адчуваў глядач, перадаць пачуцці. Усё-такі гэта мастацтва.

— Вы пару месяцаў у трупе. Як ставяцца ў тэатры да навікоў?

— Тэатр вельмі дружалюбны. Я і трое дзяўчат з выпускнага трапілі ў гэты тэатр, усе цяпер сядзім у адной грыверцы. Жыву я разам з дзяўчынкай з Японіі (здымаем кватэру). У нашай трупе ёсць артысты з розных краін, таму ніякіх праблем не ўзнікае. Мы сфармуем з дзяўчатамі з Беларусі — запрашалі ў госці на дзень нараджэння. Некаторыя з тых, хто ўжо даўно працуе, дапамагаюць: калі чагосьці не ведаеш, то падкажуць. Мне падабаецца тут працаваць. І педагогі вельмі добрыя. Са мной займаюцца Таццяна Міхайлаўна Ярэшова і балетмайстар Аляксандра Ціхамірава.

— Момант канкурэнцыі ёсць?

— Як у любой сферы, напэўна. Але тут, мне здаецца, меней канкурэнцыі, і няма такога, як некаторыя апісваюць закуліснае жыццё.

— У балете ўсё залежыць ад таго, колькі гадзін чалавек здольны стаць ля станка?

— Праца важная. Але не ў гадзінах справа. Проста трэба кожны дзень цалкам аддаваць сябе падчас заняткаў. Можна нават займацца і гадзіну, але поўнасцю аддавацца працы.

— Вашы аднагодкі імкнуцца цікава бавіць час (гэта выглядаць можа па-рознаму). На дыскатках патанцаваць любіце?

— Прыйсці адпачыць пасля працы для мяне нашмат важней, каб аднавіць сілы. Я стараюся вольны час праводзіць спакойна. Калі сама не занятая ў спектаклі, то прыходжу на спектаклі ў наш тэатр. Мне вельмі спадабалася «Карміна Бурана» ў пастаноўцы Вялікага тэатра оперы і балета Беларусі. Калі мяне прапанавалі тут працаваць, я адразу пагадзілася.

— Беларускую кухню асвоілі?

— Так, я навучылася рабіць драпікі, рабіла са смятанкай дома — для таты.

— Ёсць нешта, да чаго вы яшчэ не прывыклі ў Беларусі?

— Кожны раз, калі тэмпература на вуліцы апускаецца ніжэй за нуль, я пачынаю мерзнуць, таму заўсёды добра апранаюся. Я ж прыехала з цёплай краіны.

Ларыса ЦІМОШЫК. tsimoshyk@vziazda.by

Мабузэ, гулец» пра верхавада групы бандытаў, што ўмела хаваецца ад паліцыі.

Нарэшце, трэцім фільмам праграмы стане «Вампір: сон Алана Грэя» Карла Тэадора Дрэера. Дрэер — адзін з асноўных рэжысёраў гісторыі кіно. Побач з Бунуэлем, Феліні і Бергманам ён фігуруе ў формуле мастацтвазнаўцы-тэалага Амедея Эйфры пра прысутнасць і адсутнасць Бога ў кіно: у фільмах Дрэера прысутнасць Бога ўказвае на яго прысутнасць. Рэжысёра цікавіць свет, створаны Богам, чалавек у адносінах з рэлігіяй, псіхалогія і паводзіны героя з пункту гледжання граху і святасці. Напрыклад, у слаўтай карціне «Страсці Жанны Д'Арк», дзе галоўную і амаль адзіную ў жыцці кінаролю выканала Марыя Фалькансці, Жанна аказваецца на інквізіцыйным судзе, пад пільным позіркам духоўнікаў, на тварах якіх адбываюцца смаротныя грахі.

І нарэшце, ужо восьмы раз у Мінску прыходзіць кінафестываль «Чалавечая годнасць, роўнасць і справядлівасць», што пачаўся 1 снежня. Праграма складаецца з дзесяці карцін, тут будзе паказаны фільм «Дзіпан» Жака Адзіяра, пераможца Канскага кінафестывалю. «Таксі» і «Голуб сядзеў на галіне, раздумваючы аб быцці», таксама пераможцы сусветных кінафестывалаў, ужо прайшлі ў мінскім пракае, а «Дзіпан» застаўся на дэсерце. Акрамя яго ў праграме фільмы з ЗША, Фінляндыі, Даніі, Германіі, Швецыі, Францыі, а таксама кападуцкіх. Усе паказы, арганізаваныя пры дапамозе адпаведных пасольстваў, можна наведаць бясплатна, папярэдне перад паказам атрымаўшы квіток у «Перамоце».

Ірэна КАЦЯЛОВІЧ. katsyalovich@vziazda.by

Пераможца нацыянальнага конкурсу — анімацыйны фільм «Пра вала».